

[Kurt Hansen]

længere sigt, er de langtidsarbejdsløse. Vi ved, at tusindvis af langtidsarbejdsløse allerede er blevet skubbet ud af arbejdsmarkedet. Den såkaldte jobtræningsordning fungerer reelt som varmestue inden for det offentlige område eller som direkte løntilskud til private arbejdsgivere. Jobtræningsordningen har i allerhøjeste grad været medvirkende til en kynisk udstødningspolitik.

Forklaringen på dette ligger i, at der kun bliver tale om at give et eneste såkaldt tilbud, men vi har hele tiden fra VS' side sagt, at der ikke er tale om noget reelt tilbud, men at det alt i alt er et ultimatum, man bliver stillet over for. Og hvorfor det? Jo, fordi alternativet er bistandskontoret. Siger en langtidsarbejdsløs nej, fortaber vedkommende retten til understøttelse, når 26 ugers reglen klapper. Jobtræningsordningen betyder alt i alt, at myndighederne vasker deres hænder. De langtidsarbejdsløse, eller rettere sagt en del af dem, har nemlig fået en chance, og det uanset om jobtilbuddet er nok så uacceptabelt.

VS har hele tiden afvist denne jobtræningsordning, og vi har krævet, at 26 ugers reglen fjernes. Alternativet for os er helt lysende klart, nemlig en solidarisk anvisning igennem fagforeningerne, som bygger på princippet: længst arbejdsløs, først tilbud om arbejde. Men det er regeringen naturligvis hårdnakket gået imod, og det kan selvfølgelig spille ind, når det gælder arbejdsgivernes kyniske ret til at føre sorteringspolitik af arbejdskraften.

En sådan linje vil VS arbejde på af al kraft sammen med aktive kræfter på arbejdspladserne, i fagforeningerne og i arbejdsløshedsudvalgene. Det er det eneste, der reelt kan give de arbejdsløse langt mere rimelige vilkår end dem, der eksisterer i dag. Vi ved også, at det samtidig vil være med til at give både de arbejdsløse og de arbejdende et langt bedre udgangspunkt for at føre kampen mod indkomstpolitikken, kampen mod arbejdsløsheden, løntrykkeriet og skruerækkeriet osv., samt for at gennemføre en lang række af de mere konkrete krav, som er blevet rejst på arbejdspladserne, i arbejdsløshedsudvalgene og i fagforeningerne, og her tænker jeg naturligvis på sådan noget som »væk med overarbejde«, »væk med de produktivetsfremmende lønsystemer« og en 35

timers arbejdsuge uden lønnedgang og øget tempo.

Vi har hele tiden sagt, at denne jobtræningsordning på ingen måde skaber flere arbejdspladser. Alt i alt er ordningen kun garanti for, at de private arbejdsgivere, der ansætter langtidsarbejdsløse, får en billigere arbejdskraft, og det kan naturligvis bruges til at presse lønningerne over hele linjen.

Retten til at oppebære dagpenge begrænses med 1 år fra 1. januar 1980. Det betyder, at omkring 10.000 falder for 26 ugers reglen pr. den nævnte dato. Skal en stor del af disse langtidsarbejdsløse presses ud af arbejdsmarkedet for at pynte yderligere på statistikkerne, eller hvad skal der ske? Det havde været fint, hvis arbejdsministeren havde gjort sig den ulejlighed at være til stede her, så han bl.a. kunne svare på et sådant spørgsmål. Eller hvor mange af de 10.000, der falder pr. 1. januar 1980, har reelt fået garanti for et job inden denne dato? Det ved vi ikke noget om. Hvor mange af disse mennesker skal anvises arbejde uden for deres hidtidige fagområde? Det ved vi heller ikke noget om. Det er nogle af de spørgsmål, som der burde have ligget svar på for måneder siden.

Vi kan nok forvente, at der vil ske det samme med disse 10.000, som der er sket i forbindelse med de langtidsarbejdsløse inden for det sidste halvandet års tid, nemlig at halvdelen af den samlede gruppe kynisk skal sorteres fra for at pynte på statistikkerne.

Men lad os prøve at se lidt længere frem end blot til 1. januar 1980, for hvis vi ser frem til 1. januar 1981, er det ikke 10.000, det drejer sig om mere, så er det 20.000, der står over for at falde for 26 ugers reglen, og dette er vel at mærke minus de ældre langtidsarbejdsløse, som jo ikke har krav på at få et tilbud efter denne jobtræningsordning, så det er betydeligt flere, hvis vi ser på det totale antal.

Hvad skal der ske med disse mennesker, og hvad er egentlig årsagen til, at regeringen ikke prompte er kommet med et lovforslag om yderligere forlængelse af 26 ugers reglen, selv om det ville være et nok så begrænset initiativ, og selv om det ville være principielt helt utilstrækkeligt? Ja, hvad er årsagen? Det kunne være rart at få et svar på det.

Som nævnt er det at give et jobtilbud på ingen måde ensbetydende med, at de langtidsarbejdsløse ikke bliver presset ud af ar-